

Inspectorul-șef criminalist Wilfing (Poliția München) a contribuit cu un caz care s-a derulat exact opus cazului Petroll, lucru pentru care îi mulțumesc foarte cordial.

Mulțumiri de asemenea lui Dirk-Boris Rödel, care mi-a atras atenția asupra poveștii *Rashomon*. Această povestire și filmul turnat după ea au reprezentat inspirația decisivă atunci când m-am gândit ce trăsătură artistică să îi dau cărții de față.

Fără impresionantele texte ale Gabrielei Goettle mi-ar fi fost greu să consemnez fără mari dificultăți raportul despre viol. Lui Frater Mordor îi mulțumesc pentru că mi-a atras atenția asupra wendigo-ului indian. Ca și data trecută, Michael Hutter a desenat un frontispiciu excepțional și mi-a oferit un indiciu, de asemenea despre wendigo – însă la Lovecraft. Jörg Fuß a calculat faza lunii pline din cazul ucigașelor de vampiri din Brisbane, lucru pentru care îi sunt recunoscător. Hans-Jürgen Barthelmeh a fost, ca întotdeauna, îngerul păzitor al tinerei generații de studenți și, în afară de a fi sufletește alături, și-a atras merite și prin invitații la masă, echipamente pentru locurile crimelor și multe altele.

Pe clienții mei îi admir pentru faptul că, având foarte mult curaj, și-au pus la îndoială concepțiile lor de până atunci despre lume, atunci când au fost descoperite fapte despre care nu ar fi vrut să afle niciodată. Adevărul este din păcate o amantă rece ca gheața și le mulțumesc pentru faptul că, în ciuda înțelegerii acestui lucru, m-au rugat să le prezint aici cazurile. Din păcate nu am reușit să fac acest lucru din motive de spațiu, însă le promit că voi îndrepta acest aspect printr-o publicare proprie.

În timpul cercetărilor efectuate în cadrul subculturilor, am observat că oamenii care le aparțin au o privire mai ascuțită decât cei care cred că au dreptul să îi judece pe tocilari, pe punkiști, duhurile ceții etc. Vă mulțumesc pentru încredere și pentru înțelegerea că nu aveți numai slăbiciuni, ci și puncte forte, pe care alții nu le au.

În final, un salut echipei radioului german ABM, care mi-a îndulcit considerabil perioadele de scris, dacă nu cumva chiar le-a făcut posibile.

1. Infracțiuni cu vampiri, canibali și un viol

„*Didn't you know? Truth is always more terrible than fiction.*“

MIRROR QUEEN (din filmul *Brothers Grimm*)

Ce este exact la fel de gustos precum carnea de om? Tonul crud. Asta ar fi o glumă bună din grupul de autoajutorare pentru canibali moderni – dacă nu ar fi fost deja depășită de mult de realitate. Din notițele lui Issei Sagawa, iunie 1981:

„Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Am invitat-o la mine acasă, la o cină japoneză. Ea acceptă. După masă o rog să citească cu voce tare poezia mea preferată din expresionismul german. După ce pleacă, îi mai simt încă mirosul – acolo pe pat, unde a citit. Ling bețișoarele și farfuriile pe care le-a folosit. Dorința mea este atât de mare, vreau s-o mănânc pe femeia aceasta. Astfel va fi pentru totdeauna o parte din mine.“

Când frumoasa femeie îi citește din nou cu glas tare o poezie lui Issei, acesta o împușcă. Sângele îi picură neîntrerupt din cap. În timp ce își taie prietena, antropofagul se miră de aspectul uimitor de granulat al stratului de grăsime de sub piele („arată ca grișul“), însă dezgroapă totuși până la urmă o bucată de carne ca lumea de dedesubt:

„Nu are nici miros și nici gust și se topește la mine în gură ca o bucată perfectă de carne de ton. Mă uit în ochii ei și spun: «Ești gustoasă!»“

După aceea fotografiază cadavrul cu pielea albă, doarme cu ea și mănâncă o bucată din șoldul ei – de această dată nu crudă, ci

prăjită și îmbunătățită cu muștar și sare. Ca șervețel folosește slipul victimei sale. Trebuie să existe și un pic de cultură.

Acum că a prins gustul, canibalul se dedică în continuare sânilor victimei. Însă sunt prea grași pentru el, astfel încât mănâncă în continuare părți din pulpa superioară. În ziua următoare, vrea să taie cadavrul complet în bucăți, să îl pună în valize și să îl scufunde într-un lac. Însă atenția îi este abătută:

„Când tocmai tai gamba, vreau să o și gust. Sub grăsime, carnea este foarte fină. Mai târziu mă uit în oglindă și constat că fața mea este mânjită cu grăsime.“

Însă pentru că între timp s-a instalat rigor mortis, sunt probleme: „Nu-i pot deschide maxilarul, însă degetele mele pătrund între dinții ei. Îi tai limba și o bag la mine în gură. Este tare: văd în oglindă cum

Imaginea 1: Canibalul Issei Sagawa în anul 1992. El și-a omorât prietena în Paris, în timp ce aceasta citea poezii cu glas tare, și i-a mâncat carnea, parțial crudă. După o detenție doar scurtă în Franța a fost extrădat în Japonia unde, ca urmare a influenței tatălui său, a fost pus din nou în libertate foarte curând. Printre altele, a scris articole pentru o revistă de gastronomie.

(Fotografie: Hashimoto Noboru/Corbis Sygma)

limba ei este împletită cu a mea. Încerc să închid gura, iar limba ei îmi alunecă afară. Așa că îi scot pielița și mănânc carnea.“

Lucrurile se desfășoară la fel mai departe, bucățică cu bucățică din corpul ei, până când, după 24 de ore, muștele de carne devin iritante. „Acum înțeleg că mi-am pierdut prietena – la fel cum un copil a stricat o jucărie. Muștele mă fac să înțeleg acest lucru.“

Issei păstrează câteva bucăți de carne în frigider, pentru a le prăji în zilele următoare, din nou cu marinata cu muștar și sare, care se vedea atât de bună. Plin de satisfacție, notează: „Carnea devine din zi în zi tot mai moale, mai dulce și mai gustoasă.“ Măcelarii și restaurantele specializate în grătare numesc acest lucru „maturare“, biologii criminaliști îl cunosc ca putrezire: țesutul se descompune în timpul depozitării și devine într-adevăr mai moale și mai „fraged“.

Tatăl său, putred de bogat, îl scoate pe Issei, deja după 15 luni, de la psihiatrie. De atunci, juniorul a scris șase cărți și a lucrat ocazional în calitate de critic pentru o revistă gastronomică. Gurmandul de carne umană nu este cuprins de remușcări nici în ziua de astăzi, însă este totuși de părere că în toate acestea ceva nu a mers cum trebuie:

„Îmi pare îngrozitor de rău că am omorât-o. De aceea nici nu am repetat această infracțiune canibală. În ziua de azi, mai bine beau urina partenerelor mele decât să le mănânc carnea. Însă dacă ar fi posibil să gătești o frumoasă fată albă fără să o omori, aș participa și eu cu plăcere.“

Vremurile s-au schimbat și, între timp, canibalii, chiar dacă sunt în continuare o specie rară, se numără printre lucrurile care se anticipează a fi criminale. În momentul de față, în Germania, Armin Meiwes este cel mai cunoscut dintre ei, însă în realitate există o lungă tradiție a oamenilor care mănâncă alți oameni.

Excentricul și singuraticul Karl Denke din Münsterberg (astăzi Ziębice, Polonia) este un astfel de exemplu. Familia lui își amintește doar de faptul că era îngrozitor de leș și un elev slab. La ultima sărbătoare de familie la care participase bărbatul cu barbă, acesta a mâncat fără nici un cuvânt o farfurie uriașă cu carne, după care a părăsit

adunarea buimacă. În rest, Denke era îndrăgit pentru că le oferea un adăpost oamenilor care rătăceau de colo-colo. De aceea, când unul dintre aceștia a fugit din Münsterberg susținând că taica Denke a vrut să îi ardă un târnăcop în cap, nu l-a crezut nimeni. Abia o privire aruncată în bucătăria lui Denke a confirmat afirmația: mușchi fesieri gătiți cu smântână, dinți într-un portmoneu, șireturi din piele umană. În momentul arestării sale, Denke purta bretele din piele în care mai puteau fi recunoscute sfârcurile mumificate ale victimelor. Ca urmare, colegii de atunci au efectuat cercetări prin registrele de tranșare, ținute foarte ordonat, ale lui Denke: tăcutul canibal măcelărise „25 de chintale, 35 de kilograme și 55 de grame de carne de om“.

Spre deosebire de Issei, Denke nu a vorbit niciodată. El s-a spânzurat la scurt timp cu batista în mica închisoare din clădirea primăriei din Münsterberg. Singura fotografie normală a lui îl prezintă cu mâinile împreunate în sicriu.

După cum se cuvine pentru un monstru, Denke nu a răspândit numai moarte prin oraș, ci și nenorocire: rabarbărul la conservă, o sursă importantă de venituri pentru Münsterberg, a devenit din acel moment nevandabil, deoarece legenda spunea că acea culoare roșie a legumei ar proveni de la sângele uman împrăștiat pe câmpuri. Și coșurile pentru pâine, un alt produs din Münsterberg, s-au transformat într-un produs care zăcea în magazine. Toată lumea se temea că ar fi împletite și cu piele umană.

Cu doar câțiva ani mai înainte, Fritz Haarmann – astăzi mult mai cunoscut – comisese de asemenea o serie de crime, despre care se bănuiește că ar fi avut legătură cu canibalismul. Conform propriilor declarații, pe „Puppenjungs“¹, pe care îi culegea de pe străzi și din gară, îi ucidea cu mușcăături de gât. Când i s-a reproșat că acest lucru nu prea este posibil, a devenit plângăcios și a insistat că și-a omorât victimele prin mușcăături. Probabil că Haarmann le-a vândut corpurile tranșate. Pentru a-și proteja clientele (și pe sine), în timpul interogatoriului psihiatric nu a furnizat însă nici un fel de detalii.

¹ Puppenjungs – fugari și băieți tineri care se prostituează (în lb. germană, în orig.) (n.tr.)

Haarmann nu era o figură horror fără scrupule; nu a admis nici măcar că ar fi „vândut“ carnea victimelor, ca să nu mai vorbim despre faptul că ar fi mâncat-o el însuși. De aceea poliția a încercat să îl facă totuși să vorbească, punându-i în celulă craniul uneia dintre victimele sale, pe o scândurică la care nu putea ajunge. Înăuntrul acestuia se afla o lumânare, pe care o aprindeau în fiecare noapte, aruncând umbre înfricoșătoare prin celulă. Trucul psihologic l-a epuizat într-adevăr pe Haarmann: a solicitat un băiat (în viață), care să îi fie adus în celulă, ca să îi treacă în sfârșit durerile de cap.

Mai există încă mulți alți canibali uitați. De exemplu Joachim Kroll, din regiunea Ruhr, a fost prins abia când în 1976 a îmfundat din greșeală WC-ul de pe etaj cu intestinele unei fete. La cercetarea locuinței lui, care a urmat acestei descoperiri, din supa de legume de pe sobă au fost pescuite mâinile copilului dispărut.

Toate aceste crime sunt atât de odioase, încât ele nu pot fi atribuite decât unor nebuni, și nu unor oameni normali. Însă, din păcate, multe dintre crimele în serie cu scopuri canibalice sunt dubios de normale – de cele mai multe ori chiar excesiv de uniforme și de liniștite. Acest lucru creează un sentiment de angoasă, pentru că astfel de caracteristici sunt de fapt foarte dorite în Germania. Iar atunci când publicul din sala de judecată îi dorește unui infractor orice tortură imaginabilă, devine clar cât de subțire este linia sângeroasă care-i desparte pe criminali de spectatori. Absolut surprinzător este și că cererile venite din ultimul rând de spectatori depășesc adesea fanteziile și acțiunile infractorilor. Însă evident că siniștrii spectatori nu recunosc faptul că dorința lor de a-l prăji de viu sau de a-l jupui pe criminal are exact aceeași natură ca și crima înfăptuită de criminal.

Mai există și un ultim tip de canibali. Ei acționează în speranța că vor putea liniști un vampir, și pentru aceasta, este necesar câteodată să scoată inima din cadavrul vreunei rude decedate. Astfel urmează ca inima mortului care nu și-a găsit odihna, ca sediu al iu-birii, să ajungă acolo unde își dorește: la rudele aflate încă în viață. Așadar, în timp ce criminalul antropofag acționează dintr-o pornire

antisocială imperioasă, mâncătorii de inimi de la țară se străduiesc să aducă pacea și unitatea comunității.

Ultimul caz pe care îl cunosc de dezgropare a unui vampir s-a petrecut în 2005. După cum veți vedea din acest caz și din următoarele, granița dintre dragoste și nebunie este la fel de subțire ca o vinișoară pe moarte – și uneori este suficientă o bătaie de inimă (lipsă) pentru a face din iubire o celebrare a măcelăririi.

Infracțiuni cu vampiri

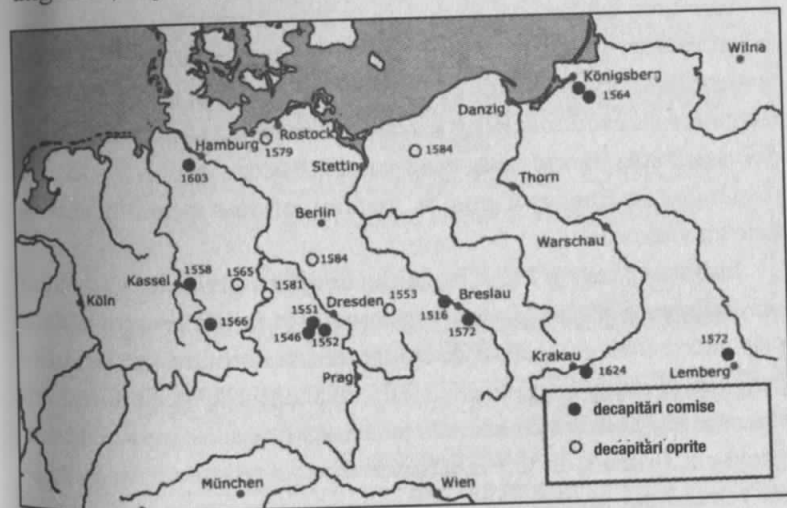
Nu doar în sud-estul Europei sunt dezgropați morții pentru că se presupune că ar fi vampiri. Și în Prusia protestantă au existat astfel de incidente. Ele au ajuns chiar de mai multe ori în fața instanțelor și astfel au devenit oficial „infracțiuni cu vampiri“. Macabru val a devenit deosebit de puternic în jurul anului 1870. Adesea, rușele îngrijorate le tăiau capul aparținătorilor lor decedați încă de la morgă, pentru a nu fi nevoite să efectueze ulterior obositoarea muncă de a-i dezgropa. Pentru aceasta, de cele mai multe ori se strecurau noaptea în morgă, executau ritualul și apoi închideau „regulamentar“ sicriul. Pentru că în Prusia trebuia să domnească ordinea – chiar și la decapitarea unei rude.

Că oamenii moderni s-au molipsit de o veche superstiție se doarează mai ales faptului că poveștile despre cadavre ale vampirilor din sud-estul Europei nu numai că au devenit cunoscute prin relatările din presă, dar au fost aduse la nivelul științific prin observații credibile, dobândind astfel într-un fel credibilitate. Acest lucru l-au făcut mai ales cele două lucrări, una a lui Christoph Friedrich Demelius și una a diaconului Michael Ranft din Leipzig. Titlurile cărților au fost atât de bine alese, încât deja doar ele și se întipăreau în memorie: lucrarea lui Ranft, *Tratat despre mestecarea și plescăitul morților din morminte – în care este prezentată adevărata natură a vampirilor și sugătorilor de sânge ungari și în care sunt recenzate și toate scrierile apărute până acum pe această temă*, a apărut în

latină în 1725 și în germană în 1734; lucrarea lui Demelius, *Relatarea documentată și detaliată despre vampirii sau sugătorii de oameni, care au apărut în anul acesta și în anii precedenți în regatul Serbiei*, a apărut în 1732.

„Mestecatul și plescăitul“ din titlul cărții lui Ranft se referea inițial la credința în „Nachzehrer“. Aceștia nu erau niște vampiri în sensul strict al cuvântului, deoarece nu aduceau nici un fel de prejudicii altor oameni, ci, în interiorul mormântului, își mâncau giulgiul sau părți ale propriului corp, ceea ce la început era considerat înfrigorant, însă nedăunător. În plus, morților li se puteau pune între dinți pietre, monede, lămâi sau alte obiecte similare, astfel încât să renunțe la mușcat.

Dar s-a întâmplat că a murit un bărbat pe nume Peter Plogojowitz din teritoriile aflate sub administrare austriacă ale Serbiei. Acesta prezenta caracteristicile tipice vampirilor: creșterea părului și a unghiilor, cojirea pielii, sângerarea corpului. Ranft s-a străduit să

Imaginea 2: Decapitări ale cadavrelor au existat și în spațiul de limbă germană, parțial din frica de „Nachzehrer“ (figuri din mitologia germană, similare vampirilor – n. trad.), parțial pentru că se credea că morții ar putea fi sau ar putea deveni vampiri. (Imagine L. Fuß/M. Benecke după Th. Schürmann)

găsească explicații raționale pentru acestea. Însă pentru că, la fel ca și Calmet (vezi pag. 25-27), era convins de faptul că doar Dumnezeu îi poate reînvia pe morți și deoarece credea, de asemenea, în moartea doar treptată a părților corpului, explicațiile lui, parțial ambigue, nu au fost de ajutor împotriva credinței în lucrurile stranii. Și anume, unele țesuturi ar avea o viață proprie și ar putea să se modifice activ și după moarte, printre acestea și pielea, și părul.

Pentru că în același timp se credea la nivel general că vânzoleala subterană le-ar putea răpi în mod magic puterea celor în viață și i-ar putea îmbolnăvi, Ranft sfătuia la acțiuni extreme în cazuri de urgență, deși nu credea cu adevărat în nemorți. Ar fi necesară mai întâi o împăcare cu decedatul, astfel încât să nu mai existe furie, și în rest să nu își mai facă nimeni gânduri despre mestecat și plescăit, chiar dacă acestea puteau fi auzite. Acela căruia nu îi erau de ajutor aceste lucruri, spunea Ranft, trebuia deci să dezgroape corpul și să pună capăt efectelor dăunătoare prin „distrugerea lui completă“.

Este greu de spus dacă credința în „Nachzehirer“ a fost alimentată prin înmormântarea – deloc rară – a unor persoane în moarte aparentă sau prin acel unic plescăit pe care îl poate emite orice cadavru atunci când maxilarul inferior coboară ca urmare a dispariției rigidității. În orice caz, credința în „Nachzehirer“ a fost foarte răspândită în Europa Centrală, însă inițial nu a avut nimic de-a face cu vampirii.

Însă începând cu 1732, în spațiul de limbă germană au devenit mai frecvente relatările despre cadavre care nu se descompun – și prin intermediul culegerilor de cazuri ale autorilor Calmet și Ranft – astfel încât diversele tipuri de stafii, „Nachzehirer“ și nemorți s-au intensificat până la varianta cea mai puternică până în ziua de azi, vampirii. *Dracula* al lui Bram Stoker este un produs târziu al acestor relatări din secolul al XVIII-lea: romanul a apărut abia cu 150 de ani mai târziu – în 1897 în engleză și în 1908 în germană. Stoker s-a inspirat, printre altele, și de la domnitorul legendar al Valahiei, Vlad Țepeș al III-lea Drăculea.

Athen-mäßige
und
Umständliche
RELATION
von dem
VAMPIREN
oder
**Wesenschen-
Saugern,**
Welche sich in diesem und vorigen Jahren, im
Königreich Servien herfür gethan.
Nebst einem Raisonnement darüber
und einen
Hand- = Schreiben eines Officiers,
des Prinz- Alexandrischen Regiments,
aus
Medvedia in Servien.
an einen berühmten Doctorem der Universität
L E J P 3 J 6.

Gedruckt 1732. und zu finden bey Augusto Martini,
Buchhändl. auf dem alten Neumarkt an der Ecke des
Gewand-Gäßgens

Imaginea 3: Această lucrare cu raportul oficial despre cadavrele presupus neputrezite din localitatea sârbească Medvegya din ianuarie 1732 a contribuit mult la răspândirea considerabilă în Europa a credinței în vampiri.

(Reproducere: M. Benecke)